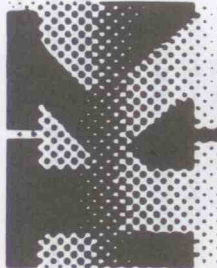

aktuality, historie, dobřichovický jez, kultura, poesie, sport

**TISK
KALIBA**

**U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany**

tel. 402 - 57 - 32

tel. + fax. 402 - 57 - 33

**barvotisky ofsetem
do formátů A 3, A 2
na čtyřbarevném stroji**

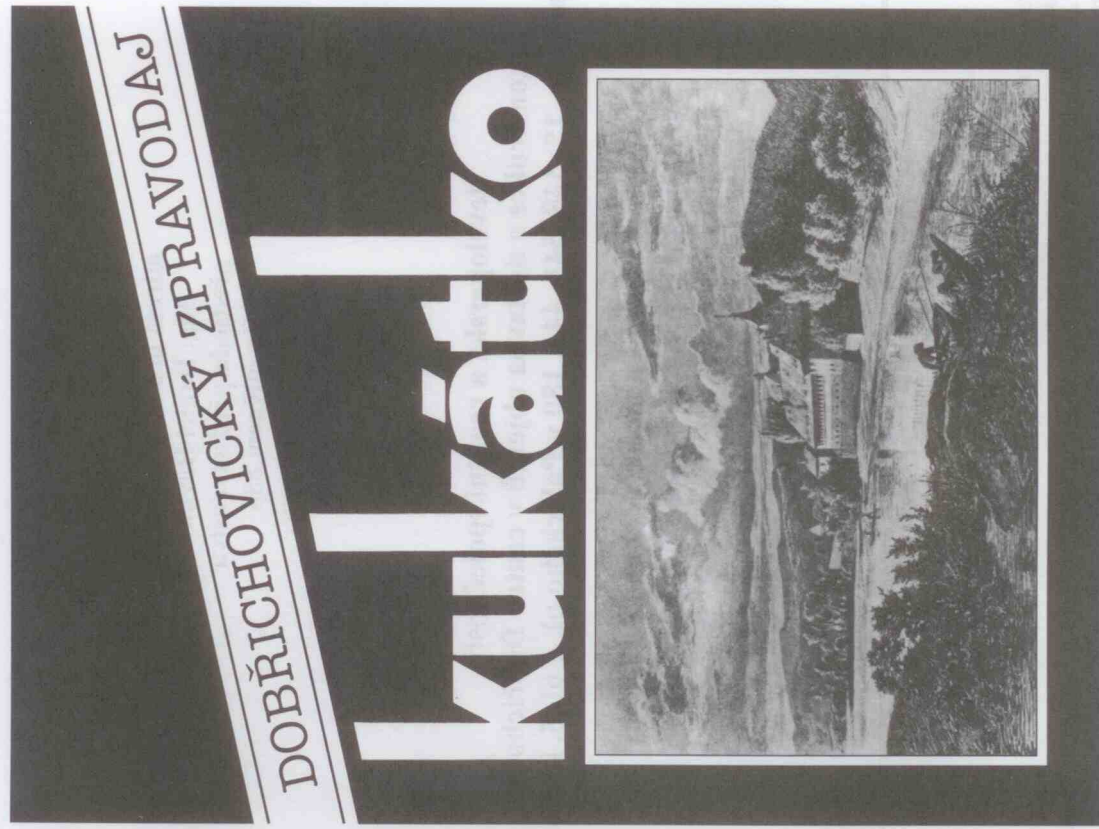
SHINOHARA,

fotosazba,

šití V 1, lepení V 2,

XEROX

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Schváleno odborem kultury ONV Praha-záp. 14.3.1985 a registrováno pod
č. 321002585, nová registrace č. 3210028790 ze dne 5.11.1990. Vydává Dobřich, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení:
Doc. Dr. E. Calda, PhDr. V. Czumlal, ing. D. Havlík, ing. M. Kadlecová, PhDr. J. Matl (předseda), Mgr. P. Musil. Tisk: Jan Kaliba, Modřany.
Uzávěrka tohoto čísla 1.10.1998. Adresa: Jití Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice. Distribuční laskavou péčí dobřichovických či
poštovních doručovatelů a s přispěním obce Dobřichovice. Kukátko můžete také najít na internetové adrese:
<http://www.pha.comp.cz/dobrich> v rámci www stránek obce Dobřichovice.

DOB-Invest a.s.

sídlo Dobříchovice, Palackého 541

adresa pro korespondenci
Ing. Daniel Havlík
předseda představenstva
Za mlýnem 888
252 29 Dobříchovice
tel. 991 20 50

developerská a realitní společnost
rekonstrukce a dostavba objektů v centru Dobříchovic
(domy čp. 15, 348, 541, 441, 180 v Palackého ul. a ul. 5. května)

nebytové prostory - kanceláře, obchodní plochy
byty - možnost prodeje do osobního vlastnictví

blíže informace na výše uvedené adrese
a v číslech 1 a 2 Kukátka / 1997, 2/98

Ceny inzerce v Kukátku 1998:

Obvyklá je individuálně sjednaná smluvní cena.
Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé inzzeráty do 20 slov 50 Kč, každé další slovo 2 Kč, podnikatelské inzzeráty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900 Kč.
Inzzeráty je možné podávat na adresu redakce nebo na expozituře Union banky v Dobříchovicích.
Úhrada: v hotovosti nebo složenkou na účet 96400972/3400 (společnost s r.o. Dobřích), při větších platbách fakturou.

PODZIMNÍ ZASTAVENÍ

Podzim
V tom podzimu zahrada.
V zahradě dům
V domě skříň.
Ve skříni zimník
V kapse mušle.
V moři zahrada
V zahradě dům.
V domě skříň
Ve skříni zimník.
V kapse mušle
Zahrada v moři.
V ní podzim

Ivan Wernisch

AKTUALITY

O KOMUNÁLNÍCH VOLBÁCH

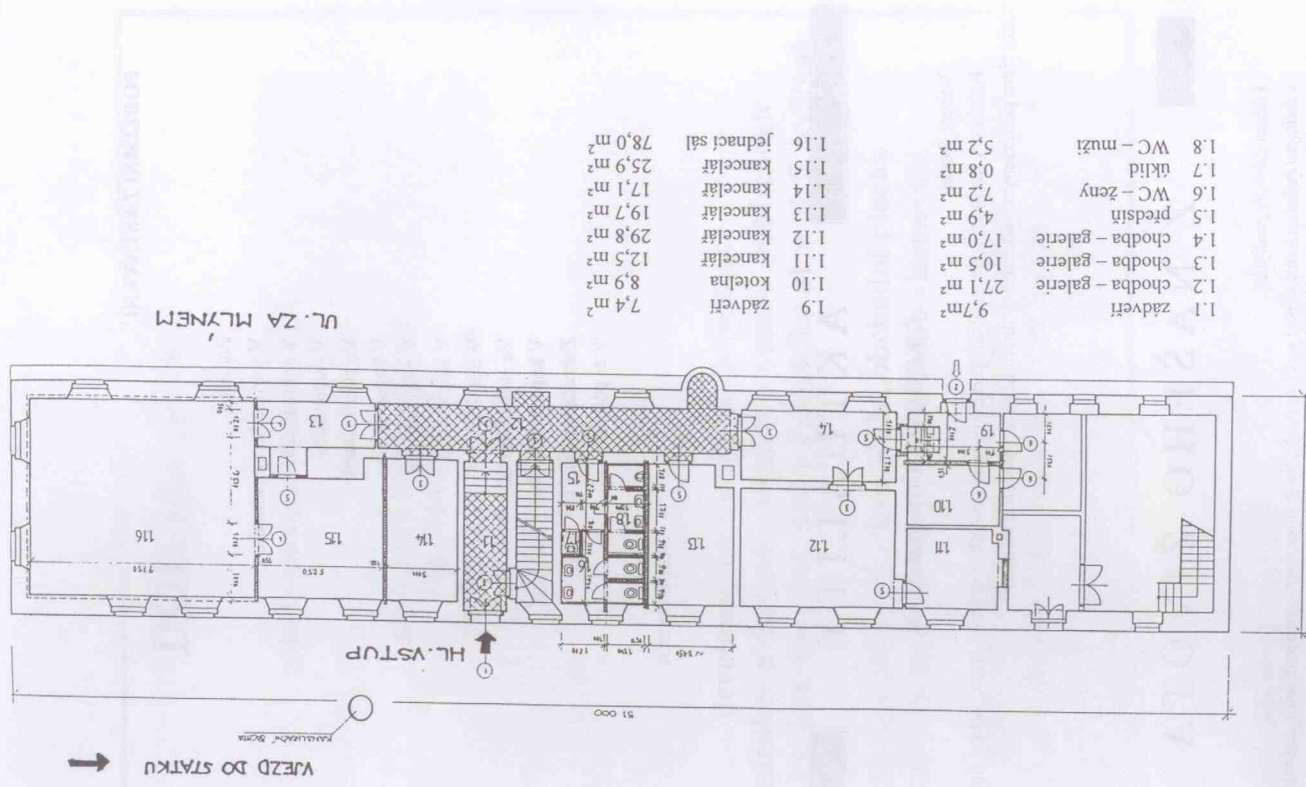
Vážení čtenáři,

Kukátko v letošním roce nepřináší programy jednotlivých volebních stran, neboť tuto možnost nabídla všem třem přihlášeným volebním stranám obec v Obecních listech.

Z NAŠEHO ŽIVOTA

Vážení čtenáři podruhé,

v kulturní rubrice tohoto čísla najdete podrobnou informaci o rekonstrukci jedné z budov bývalého statku čp. 3 a o možnostech využití některých tamní prostorů pro účely místní kultury. Na následující dvojstraně přinášíme pro ilustraci plánek a pozvánku na slavnostní otevření nově rekonstruovaných prostor.

Půdorysné uspořádání nových prostor pro Dobříchovickou kulturu v části objektu čp. 3 renovovaném společností Diman s.r.o.

Takto vypadal pohled na vstupní část tehdejšího křížovnického statku v Dobříchovických počátek našeho století. Řadu posledních let pak statek chátral. Jeho část se však v posledních týdnech obléká do nového hávu. Přijďte se podívat.

POZVÁNKA

Společnost Diman s.r.o., Magda a Daniel Havlíkovi a Společnost Dobříchovice si dovoluji pozvat všechny zájemce o kulturní a společenské dění v Dobříchovicích na slavnostní přestřižení pásky v opravené části bývalého statku čp. 3, na rohu ulic 5. května a Vítových,

které se uskuteční

v sobotu 31.10. 1998 ve 14.30 hodin na místě samém.

Součástí programu bude - kromě možnosti prohlédnout si renovované prostory pro místní kulturu - vernisáž první výstavy. Vystaveny budou obrazy Maryši Neubertové a barevné fotografie Karla Neuberta. Výstavu uvede historik umění PhDr. Vladimír Czumalo. Při vernisáži malé hudební překvapení. Informace o trvání výstavy a otevírací době v dalších dnech budou vyvěšeny před vchodem.

Organizátoři mají v úmyslu pojmenovat nový sál po některé z významných osobnosti se vztahem k Dobřichovicím. Vzhledem k obtížnosti diskuse nad výběrem vhodného jména se rozhodli vyhlásit tímto anketu a položit čtenářům následující otázku:

Po které z těchto či dalších osobnosti sál pojmenovat ?

(namátkou a pro inspiraci): **F.X.Šalda**, významný literární kritik a teoretik, který v Dobřichovicích často pobýval, **rytíř JUDr. Antonín Randa**, jeden z nejvýznamnějších českých právních teoretiků, jenž v Dobřichovicích žil, tvořil i zemřel, **Jan Beckovský**, učenec, literát a přítel nejvýznamnějších kulturních osobností 2. poloviny 17. století, s nimiž Dobřichovice často navštěvoval, autor unikátního tisku z r. 1693 věnovaného přímo Dobřichovicím a zdejšími lidem, který také obsahuje nejstarší známé zobrazení Dobřichovic, **dr.Zdeněk Daneš**, téměř současník, profesor historie a zeměpisu, spolupracovník Kukátka a známá osobnost pro řadu dobřichovických spoluměšťanů, malířka **Zdenka Braunerová**, generál **Pellé**, architekt **Karel Honzík**, historik **Josef Pekař**, **dr. Fürst**, farář **Josef Hradecký**, historik Dobřichovic, autor známé, až dosud nevydané, dobřichovické kroniky, **d.p. Emilián Paukner**, zdejší farář krátce po první světové válce, velký podporovatel hudby v Dobřichovicích.

Navrhujete jiné jméno? Jaké?

Váš názor očekáváme v poštovní schránce manželů Havlíkových na adrese Za Mlýnem 888 nebo na telefonu 991 2050 (stačí na záznamník). Sjednotí-li se více názorů na jedné osobě, bude sál pojmenován při slavnostním otevření.

POZVÁNKA NA PRVNÍ OSTRÝ TEST NOVÉHO SÁLU

Společnost Dobřichovice zve na
KONCERT
Pavla Dobeše a Tomáše Kotrby

v sobotu 31. 10. 1998 ve 20.00 hodin.

Vstupné: 80,- Kč
Předprodej v prodejně potravin paní Chadimové, 5. května čp. 12/7 a na přepážkách dobřichovické expozitury Union banky.

Pavel Dobeš je známým folkovým hudebníkem. Většinu svého hudebního života prožil v Ostravě a o tamním prostředí napsal a natočil řadu originálních písní, navíc zpívaných často v nenapodobitelném dialektu. V roce 1985 předsídlil do Hradce Králové. S tanním kytaristou a rovněž výraznou folkovou osobností Milošem Dvořákem vytvořil originální duo.

Od roku 1996 vystupuje Pavel Dobeš s kytaristou Tomášem Kotrbou. V pořadí nazvaném **KONCERT zazní kromě „starých pecek“** či jinak oblíbených Dobešových písní z dosud vydaných pěti alb (*Skupinové foto*, *Zatíší s červy*, *Zpátky do trenek*, *Pavel Dobeš - Live*, *Něco o Americe*) také skladby z nového CD *Průzkumný let*.

V letošním roce obdržel Pavel Dobeš zlatou desku firmy MONITOR - EMI za prodej více než 25.000 kusů alba *Něco o Americe*.

[6]

KUKÁTKO 3/98

PROSTORY ZMÍNĚNÉHO SÁLU LZE VYUŽÍT I K OBNOVENÍ DISKUSNÍCH VEČERŮ S OBČANY NEBO K PRESENTACI PŘEDVOLEBNÍCH PROGRAMŮ:

Kandidáti Společnosti Dobřichovice

uspořádají setkání se svými případnými příznivci i odpůrci,
tedy voličstvem dobřichovickým, a to

v sobotu 7.listopadu 1998 od 17 hodin v novém sále bývalého statku.

Přijměte naše srdečné pozvání. Těšíme se na setkání s Vámi.

*

Společnost DIMAN s.r.o. nabízí společenský sál k využití - informace o pronájmu od 31.10. ve vitrině před vchodem.

Z HISTORIE

JEZ V DOBŘICHOVICÍCH, SOUČASNOST A HISTORIE.

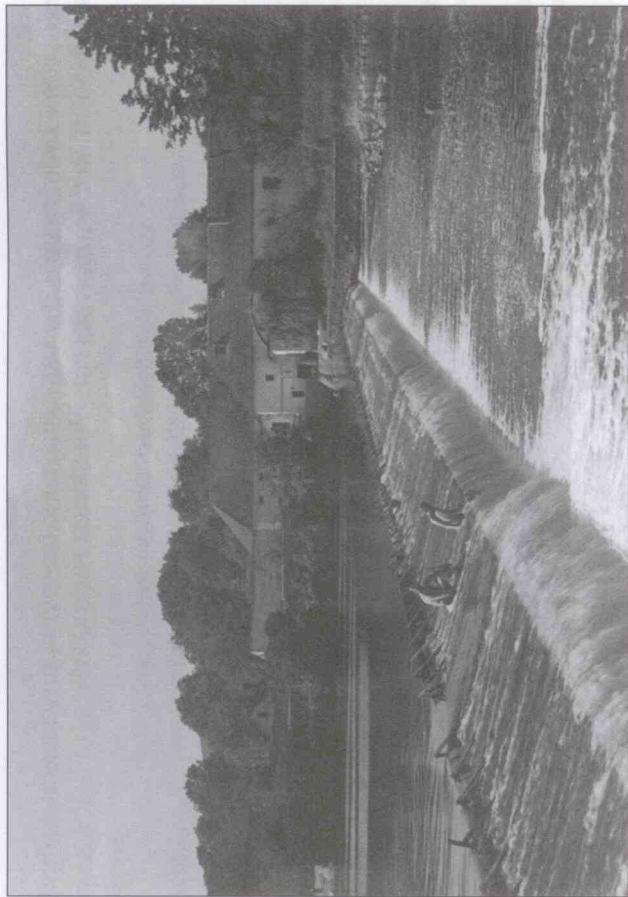
Pozornosti asi málo koho, kdo přechází po novém mostě a podívá se proti toku řeky, unikne jez a jeho (technický) stav. Zvláště nyní při velmi nízkém stavu vody je vidět silně rozrušené těleso v celé délce s poškozenou korunou a na dvou místech již částečně prolomenou.

Dle odborného posudku vypracovaného pracovníky a.s. Vodní díla – technickobezpečnostní dohled z února 1997, lze předpokládat další rychlé rozšíření poruchy havarované části jezu, které by vedlo k prolomení celé jezové konstrukce. To by mělo za následek ohrožení stabilizace říční tratě a zájmů všech zainteresovaných stran.

Tento stav nevznikl náhle, ale je výsledkem zanedbané údržby od konce padesátých let. Národní podnik, který v roce 1953 převzal do své správy zničený objekt mlýna a MVE, se k povinnosti údržby jezu hlásil, ale z různých důvodů ji nerealizoval. Z líknavosti, později z nemožnosti získat odborný stavební podnik pro malý rozsah prací. I po zhoršení stavu jezu (v červnu 1972 bylo při komisionálním řízení vypracován ONV Praha – západ konstatováno, že poškození se blíží havarijnímu stavu) nebyl žádný odborný stavební podnik ochoten akci zařadit do výrobního plánu – z jejich hlediska stále malou (menší výrobní závody byly zrušeny a stávající měly zájem o práce v rozsahu desítek milionů). V roce 1981 odborný orgán ONV Praha – západ již konstatoval havarijní stav, který ohrožuje stabilitu řeky v úseku Dobřichovice – Revnice. V roce 1984 přišel Průmyslový ústav Praha, závod 07, provedení opravy. To bylo podmínkou vypracování výrobní dokumentace Hydroprojektu Praha. Byl proveden i výběr staveniště a vydáno stavební povolení. Předpokládaný náklad - 4 mil. korun. Práce ale nebyly zahájeny a hra s končným zařazením nezařazením do plánu opět pokračovala. V letech 1989 – 90 svítila naděje, že se rekonstrukce uskuteční. Podnik Vodní stavby Praha vypracoval novou dokumentaci a převzal i realizaci. Došlo k jednání mezi státním podnikem Mlýnský průmysl Čerčany, dosud spravujícím jez a Povodím Vltavy, který byl ochoten jez převzít k 1.7.1990 a opravu zajistit. Náhle však došlo finanční prostředky, nastaly administrativní změny a k podpisu připravené dohody nedošlo. Chátrání jezu pokračovalo.

[7]

KUKÁTKO 3/98

Podoba stavby jezu z r. 1912

Nová kapitola nastala po zahájení privatizace. Objekt mlýna s malou vodní elektrárnou (MVE) byl v roce 1992 vydán dědicům původních majitelů. Mlýnskému průmyslu Čerčany s.p. zůstalo právo hospodaření k jezu. Mlýnský průmysl Čerčany s.p. tento fakt nezahmul do privatizačního projektu a Okresní úřad Praha – západ majetkoprávní otázku včas nevyřešil. Rozhodnutím ministerstva zemědělství z 29. 11. 1995 jezu státní podnik zrušen bez likvidace. Otázka vlastnictví jezu zůstala nedořešena.

Od roku 1991 došlo k obsáhlé korespondenci mezi Obecním úřadem, restituenty mlýna, Okresním úřadem Praha – západ, Ministerstvem životního prostředí, Ministerstvem financí, Ministerstvem zemědělství, Povodím Vltavy a k mnoha osobním jednáním. Ze stanoviska Ministerstva financí z října 1997 (po projednání vlastnických vztahů k této stavbě s Ministerstvem zemědělství) vyplývá, že se jedná o majetek státu bez jeho správy. Po zvážení víceúčelovosti této vodohospodářské stavby, jakož i jiných podobných, a nutnosti odborné opravy bylo doporučeno vložit tento majetek po dohodě s příslušnými okresními úřady do a.s. Povodí, ve které má stát 100 % účast. Jednání nejsou ukončena.

Jez v Dobříčovicích je na 16 km toku řeky Berounky. Jedná se o pevný betonový jez se šikmou korunou střechovitěho tvaru s přelivovou plochou obloženou kamennou dlažbou, dlouhý 122 m. V půdorysu je přímý, kolmý na tok, o jednom jezovém poli. Byl postaven nákladem státu v roce 1912 místo starého jezu situovaného výše proti vodě šikmo na tok. V podjezí nové stavby docházelo k výmolům a po snížení hladiny po 2. světové válce při úpravě toku mezi Dobříčovicemi a Mokropsy vzniklo nebezpečí překocení jezového tělesa. Proto se v letech 1953–55 přistoupilo k prodloužení skluzové plochy jezu o 4,15 m na celkových 7,10 m. Úprava byla provedena jako součást regulačních prací toku nákladem státu.

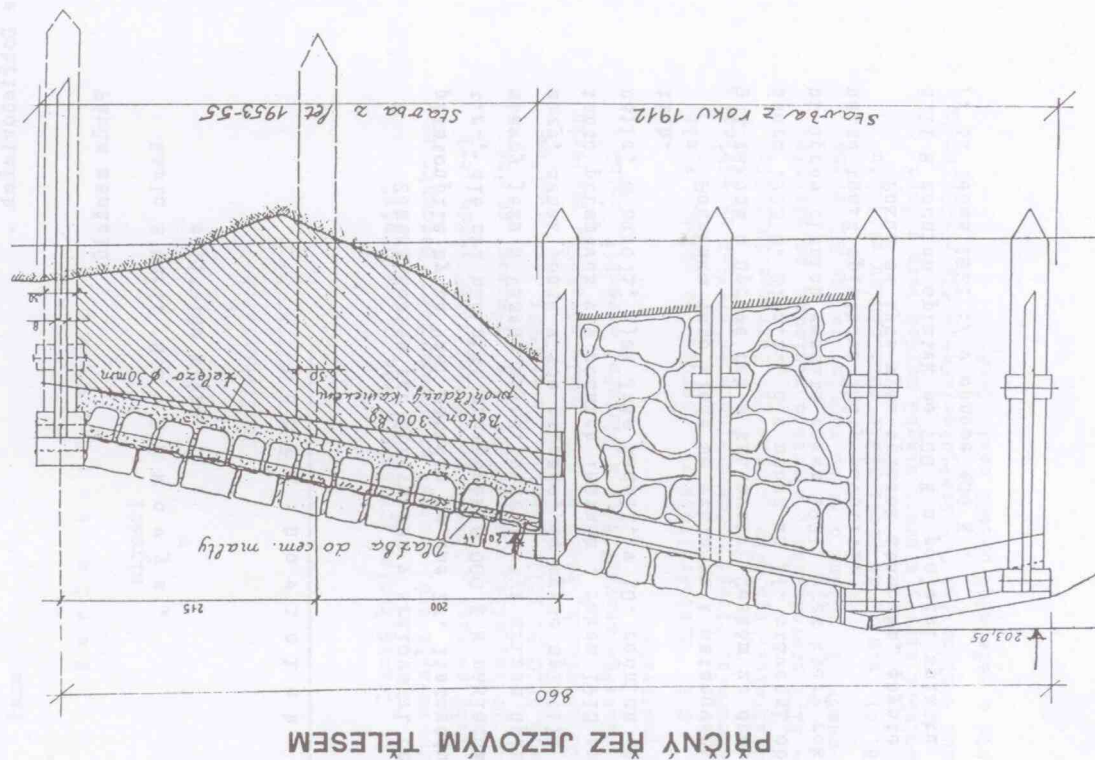
Původní starý jez, situovaný šikmo na tok řeky, dlouhý cca 218 m byl v Dobříčovicích od nepaměti. Sloužil k získání vodní síly pro mlýn a píl. (Písemné zápisy o mlýnu jsou již z roku 1553.) Byl opatřen vorovou propustí. Vory se po Berounce plavily ještě v 19. století.

I když energetický význam stávajícího jezu poklesl, je stále zdrojem obnovitelné energie. Dle posudků

odborných institucí je důležitým prvkem pro stabilizaci říční tratě, ovlivňuje hladinu spodních vod, výši hladiny studní v daném úseku a je významným krajinným prvkem v rekreační oblasti Prahy.

Pro ilustraci jsme doplnili článek snímkem starého jezu (viz výše), částmi 2 dopisů (rozhodnutí) Cis. a král. místodržitelství pro království v Praze z listopadu a prosince 1911 majiteli mlýna Karlu Havlíkovi a příčným řezem stávajícího jezového tělesa.

A.

V Praze dne 25. listopadu 1911

Berounka. Úprava v Dobřichovicích-Letech.
Příspěvek mlynáře Havlíka na stavbu jezu
v Dobřichovicích.

Pánům manželům

Karl a Marii Havlíkovým,
majitelům mlýna

v

Dobřichovicích.

Zemská komise pro úpravu řek v království Českém přistoupila by na Vaši nabídku ze dne 17. listopadu t.r., dle níž nabízíte příspěvek 6.000 K k nákladům stavby jezu u Vašeho mlýna, bude-li též zřízen úplně nový, avšak pouze v tom případě, že byste splatili tento příspěvek v 9 ročních lhůtách, rokem 1913 počínaje, a nikoli, jak Jste žádali, v 10. ročních lhůtách.

Podmínka tato klade se vzhledem k ustanovení

§ 1 zákona o úpravě řek v království Českém ze dne 13. února 1903 č. 31 z.z., dle něhož má II. stavební období úprav říčních končiti rokem 1921, přes který rok nelze tudíž splátkové lhůty povolit.

Pokud se týče výše splátek stanovám, abyste složili 8 ročních splátek po 700 K a poslední splátku /: 1. ledna 1921 :/ v obnose 400 K.

Čís. král. místodržitelství pro království v Praze.

Čís. 7. B. - 1137/2

V Praze, dne 21. prosince 1911

Berounka úprava trati Dobřichovice

Lot. Stavba nového jezu v Dobřichovicích.

Vodoprávní náles.

Příloha Ø.

Panu

Karl u Havlíkov

mlynář

v

Dobřichovicích.

Zemská komise pro úpravu řek v království Českém změnila svůj projekt na úpravu řeky Berounky ve trati Dobřichovice - Letňany, ve příčině jehož vydán byl již vodoprávní náles místodržitelství v nosení ze dne 16 února 1910 č. 35119, potud, že zamýšlí jez u mlýna v Dobřichovicích, který se měl podle původního projektu jenom částečně znovuzřídit a částečně opravit, úplně znovu postaviti.

C. k. místodržitelství, berouc na vědomí výsledek stručného řízení vodoprávního v té příčině na základě místodržitelství výhlášky ze dne 29. července 1911 č. 13. B - 1137 provedeného, stvrzuje vzhledem na předpis § 42 odst. 1. zákona o úpravě vodních ze dne 28. srpna 1870 č. 71. z.z., že proti takto pozměněnému projektu výše zmíněné úpravy a proti stavbě nového jezu v řece Berounce u mlýna čp. C v Dobřichovicích podle předloženého projektu z veřejných ohledů není závažná.

Jako doplňkový a vysoce aktuální materiál přinášíme dopis pana starosty RNDr. Václava Kratochvíla z 19. září t.r., adresovaný vodohospodářskému odboru Ministerstva zemědělství ČR.

V září 1997 jsem se obrátil na státní orgány v záležitosti kritického technického stavu jezu na Berounce v Dobřichovicích.

Ministerstvo financí dopisem čj. 195/75 470/1997 potvrdilo, že se jedná o majetek státu, avšak bez správy a zároveň dopisem čj. 124/82 323/1997 předalo záležitost určení správce jezu na Ministerstvo zemědělství, jako na ústřední orgán státní správy pro vodní hospodářství.

Ministerstvo životního prostředí ČR, územní odbor pro středočeskou oblast pod svým čj. 800/1900/801 19/97 potvrdilo nutnost opravy tohoto vodního díla.

Podnik Povodí Vltavy, závod Berounka v Plzni svým čj. 1320/97/310 nabídl dokonce převzetí jezu do správy po provedené opravě.

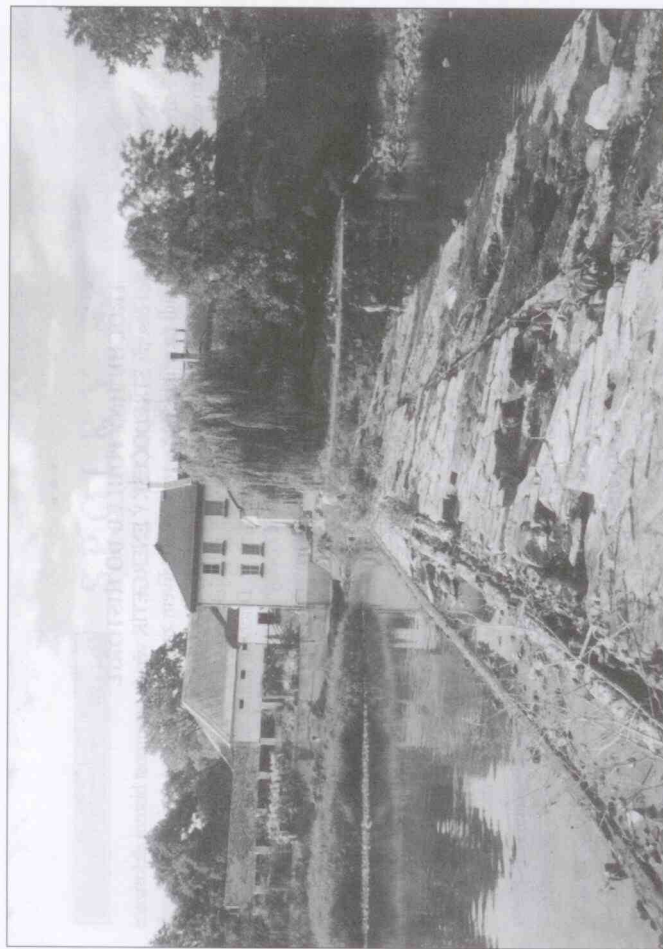
V lednu 1997 předložil podnik Vodní díla - technicko bezpečnostní dohled a.s. Praha odborný posudek technického stavu dobřichovického jezu, doplněný fotodokumentací, kde se v závěru konstatuje rychle postupující destrukce jezového tělesa a je zde vyjádřen předpoklad rychlého rozšíření havarované části jezu a prolomení celé jezové konstrukce. Posudek doporučil okamžitou rekonstrukci jezu.

Od ledna 1997 uplynulo již 20 měsíců a s rekonstrukcí se dosud nezačalo. V únoru 1997 byla na Berounce složita vodní situace s rychlým odchodem ledu a po poklesu hladiny bylo vidět rozšíření velké kaverny uprostřed jezu. Měli jsme štěstí, že loňské i letošní letní povodně se celé Berounce vyhnuly. V srpnu 1998 byla při velkém poklesu hladiny Berounky pořízena nová fotodokumentace havarované střední části jezu, ze které je zřejmé, že došlo k dalšímu rozšíření kaverny. Voda již protéká jezovým tělesem a je zadržována pouze tenkou přední stěnou - viz příloha.

Znamená to tedy, že nebezpečí protřžení jezu se zvýšilo a je již velmi akutní. První větší voda, která, jak víme z letošních i loňských povodní, může přijít kdykoliv, jez protřhne a dojde ke všem tragickým důsledkům, o kterých jsem psal v minulém roce: k destabilizaci říční tratě, k obnažení břehových porostů, ale zejména k poklesu hladiny spodní vody a k vyschnutí mělkých studní, které slouží jako jediné zdroje pitné vody pro veškeré obyvatelstvo nejen Dobřichovic, ale i sousedních Letů a Řevnic, tedy pro oblast s více než 6 500 stálými obyvateli a dalšími rekreaty. Podotýkám, že i hromadné zásobování vodovodem je vázáno na studny a vrtý, jejichž vydatnost závisí na výšce hladiny v Berounce.

Informuji vás opětovně o tomto nebezpečí s tím, že jménem obce odmítám předem nést jakoukoli zodpovědnost za zásobování obyvatel pitnou vodou v případě protřžení jezu a poklesu hladiny spodní vody. Zodpovědnost by měl nést ten, kdo zanedbal technický stav jezu a přes veškerá upozornění neprovedl jeho opravu.

Věřím, že přijmete příslušná opatření dříve, než dojde k havárii jezu a následné katastrofě pro mnoho tisíc obyvatel naší i okolních obcí.

Zahřívá z 30. 8. 1998 volají SOS. Stihne se oprava dřív, než se jez skutečně protřhne?

TROCHU JINÝ POHLED DO HISTORIE

Nejen KUKÁTKO, ale i časopis STŘEDOČESKÝ ENERGETIK věnuje pozornost historii elektrizace v naší středoečské oblasti. Uvádí na příklad, že v roce 1930 vlivem začínající krize se zmínil přírůstek odběru elektriny. Dle sčítání lidí byla průměrná spotřeba na obyvatele ročně 40 kWh. K 1. 7. 1930 byla snížena cena elektřiny na 3,50 Kč/kWh u jednofázových přípojek pro světlo.

Zajímavé cenové srovnání je uvedeno v článku Ing. P. Duchka, jehož titulek jsme si vypůjčili. Uvádí: "Dostaly se mně v nedávné době do rukou svázané noviny z této doby, s řadou inzerátů na nákup v jednom mimopražském obchodním domě. Pro srovnání s cenami energie chci uvést ceny ostatního zboží, které člověk více či méně potřeboval ke svému životu. Srovnání s dneškem možná v něčem pokulhá, ale za připomínku stojí, že průměrný dělnický plat v této době činil 800 – 1000 Kč za měsíc. A jaké byly tehdy ceny?"

Potraviny	
Mouka (1 ks)	3,- Kč
Maso (1 kg)	10 – 16,- Kč
Chléb (1 kg)	1,50 – 2,50 Kč
Oléjovky (krabička)	1,80 – 3,50 Kč
Másla (1/4 kg)	5,- Kč
Banány	12,- Kč
Mléko (1 l)	1,60 – 2,- Kč
Salám (10 dkg)	2,10 – 5,- Kč

Oblečení	
Dětský kabát	110,- Kč
Dámský plášť	350,- Kč
Pánský oblek	200,- Kč
Kravata	25,- Kč
Košile pánská	25,- Kč
Podprsenka	6,50 – 9,- Kč
Dámské šaty letní	9,50 – 25,- Kč

Průmyslové zboží	
Uhlí (100 kg)	30 – 45,- Kč
Radiopřijímač	500 – 2 500,- Kč
Gramofonová deska	20,- Kč
Pneumatika	450 – 950,- Kč
Kamna na uhlí	150 – 500,- Kč
Kufr	65,- Kč
Nábytek do pokoje	3 000 – 5 000,- Kč
Žehlička 450 W	70,- Kč
Vysavač	1 000,- Kč

Bylo to málo nebo hodně?

Pokud bychom uvažovali, že v STE je průměrný plat 10 000,- Kč měsíčně, pak by stačilo vynásobit všechny ceny deseti, abychom mohli provádět srovnání s dnešní dobou. U některých druhů zboží to jde, u jiných sotva. To už si srovnejte sami." Tím končí citace článku Ing. Duchka i náš pokus využít jeho zamyšlení.

Redakce

SPOLKY

TJ SOKOL

Doba bezstarostného sportování a cvičení, do značné míry charakterizovaná pravidelným a spolehlivým příjmem z pronájmu ubytovny složce ministerstva vnitra, již patří minulosti. Letošní rok, bezmála rok poté co poslední z policistů opustil sportovní areál dolehl na naši tělocvičnou jednotu krize, kterou si většina ostatních prožila již počátkem devadesátých let. Spravovat rozsáhlý majetek bez peněz nejde, navíc pokud je třeba značných investic nikoliv do jeho rozvoje ale do základní údržby, tak aby se alespoň stávající stav nezhoršoval.

Snahu situaci nějak řešit dokumentuje i skutečnost, že jenom během 1. pololetí se uskutečnily tři valné hromady, které se vzniklou situací intenzivně zabývaly. Poslední z nich 21. června odsouhlasila usnesení, kterým dala statutárním zástupcům mandát k podpisu nájemní smlouvy se společností M+M Sportservis s.r.o. Bohužel zázrak se nekonal a to, v co jsme my optimisté doufali, se nestalo. Od 15. července dluží nájemce naší jednotě 125 000,- a tuto částku dosud nezaplatil ani přes písemná upozornění a osobní jednání a výzvy. Z toho důvodu doporučila opoňntní komise na svém jednání 17. září 1998 předsednictvu TJ Sokol od nájemní smlouvy odstoupit, a to nejpozději k 25. září 1998. Ze smlouvy totiž vyplývá dvouměsíční výpovědní doba, což znamená že nájemce bude využívat areál ještě do konce letošního listopadu. Opoňntní komise dále doporučila předsednictvu TJ svolat další valnou hromadu, a to nejlépe na 21. nebo 22. listopadu letošního roku. Tato valná hromada, minochodem k jejímu svolání ještě v roce 1998 zavazuje rovněž usnesení červnové VH, by měla kromě nových pravidel řízení a hospodaření TJ řešit vzniklou situaci po odstoupení od smlouvy. Do jisté míry lze předpokládat, že nájemce - společnost M+M, reprezentovaná panem Maškem, může předložit návrh nové smlouvy, která by nájemní vztah upravovala jinak. Na druhou stranu však na toto nelze nejen spoléhat ale ani čekat. Vlastník areálu by se neměl za žádných okolností dostat do situace, kdy vzhledem k absenci jiného řešení, bude nepřímo tlačen, či dokonce lehce vydírán a tlačen do uzavření smlouvy nevyhovující a pro nás nepřijatelně nevýhodné. Přibližně od druhé poloviny prázdnin začaly nezávadné diskuse na téma co bude, když nájemce nezaplatí. Tak jak se situace stávala stále zřejmější i zmiňované diskuse začínaly nabývat na intenzitě a dnes existuje projekt, předložitelný následující valné hromadě jako jedna z možných alternativ. Projekt počítá se vznikem soukromé společnosti, z velké části vlastněné TJ Sokol, dávající prostor ke kapitalovému vstupu i jednotlivým členům, která by si areál pronajímala a spravovala. Přestože je projekt již ve stadiu konkrétního rozpracování, radí přivítáme jakékoli podněty, návrhy, připomínky či osobní angažovanost jednotlivců i skupin, kterým rovněž není situace naší TJ lhostejná. Obracet se v této věci mohou členové na autora článku (tel 9911290 nebo 0603/504354).

Onlouvám se členům, kterým se tyto informace zdály příliš sokolsky detailní. Jisté však je, že Kukátko věnuje situaci v TJ Sokol Dobřichovice trvalou pozornost a že vznikla situace a potřeba o ni co nejvíce informovat je nemeně důležitá než informace o konkrétních sportovních aktivitách oddílů i jednotlivců.

Ing. Jiří Giesler

POČTVRTÉ S MLADÝMI DOBŘÍCHOVICKÝMI VÝTVARNÍKY

Po tři roky jsme vždy po prázdninách informovali o letním dětském táboře s intenzivní výukou výtvarných technik pořádaném Společností Dobříchovice. Činili jsme to různou formou, zpravidla ale příslušný text připravili sami organizátoři a účastníci. Letos na přelomu července a srpna proběhl již čtvrtý ročník tábora. Z ohlasů víme, že opět úspěšně. Zároveň jsme přesvědčeni, že tento způsob umělecké výchovy dobříchovických dětí zasluhuje větší pozornost. Misto stručné informace jsme proto zvolili formu rozhovoru. Na otázky Kukátka odpovídali manželé **Petra a Vladimír Czumlodovi**.

K.: Pro řadu členů bude zřejmě dobré nejprve tábor stručně představit.

P.Cz.: Letos se tábor konal od 26. července do 8. srpna v pensionu Ina v obci Antonínov, což je místní část Josefova dolu v Jizerských horách. Účastnilo se ho 31 dětí, o ně se staralo 9 dospělých. Základní programové schéma se již čtvrtý rok opakuje. První týden projdou všechny děti postupně pěti základními kursy - kursem kresby a malby, kursem paličkování, kursem ručního tkání, kursem dřevorezby a kursem keramiky. V druhém týdnu si pak mohou vybrat z těchto oborů ty, v nichž chtějí realizovat větší díla. Jako doplňkový program probíhají přednášky a projekce k dějinám výtvarného umění a samozřejmě výlety do okolí, sportovní utkání, hry, karneval, výstava s mírně parodickou vernisáží a závěrečné "strašení".

K.: Liší se letošní tábor od těch předšlých?

P.Cz.: Základní schéma jsme zopakovali, vždycky se však snažíme přidat něco nového. V kursu keramiky, vedeném Soňou Soukupovou, například po celou dobu tábora vznikala jizerská strašidla, pro něž jsme nakonec postavili velký strašidelný zámek. Pro kurs tkání se nám podařilo získat dva stavy, děti si tak mohly vedle tkání na rámu a lžebenovém stávku vyzkoušet i vazby ručního tkání na stavu. Zařadili jsme také jednorázovou výuku tatíky a výrobu náramků a přívěšků z korálků. Akad. mal. Jarmila Tršterová jako jedno ze zajímavých zadání svého kursu letos vymyslela hrací karty. Také pro výuku dějin umění jsme místo klasických přednášek s diaprojekty vyzkoušeli videoprojekce, především jednotlivých dílů cyklu Deset století architektury. Z odpolední nabídky byla nejoblíbenější houpáčka, zakotvená ve výšce téměř 10 metrů, turnaje ve stolním tenisu, výuka deskových her, výlety do okolí a různé společenské hry. Uspořádali jsme také jednodenní výlet do Liberce. Děti si mohly vybrat mezi návštěvou zoologické zahrady s kreslením zvířat, prohlídkou výstavy mechanických modelů dinosaurů nebo se seznámit s bohatými uměleckořemeslnými sbírkami Severočeského muzea. Díky laskavosti pracovníků uměleckohistorického oddělení muzea jsme mohli zajemce vzít i do jinak nepřístupného depoziáře textilní sbírky a na věž muzejní budovy.

Pro úplnost bychom měli dodat, že jsme letos mohli dětem poskytnout lepší úroveň ubytování a hygienického zázemí, než v minulých letech, a že se tím mohli zčásti starosti, spojených se stravováním a uklídním.

K.: Jak dlouho se tábor připravuje?

P.Cz.: Celý rok. Sotva tábor skončí, začíná hlavně shánění místa pro tábor příští, prostředků a materiálů.

K.: Je to obtížné?

P.Cz.: Ano, představuje to množství korespondence, telefonátů, inzerce a cest. Velmi mi pomohl především náš přítel Radek Váňa. Vhodný objekt pro tábor se nehledá snadno. Na jedné straně nejíme právě nenáročný klient. Máme dost velké nároky na prostor pro výtvarnou práci, při které navíc občas něco na podlahu upadne a ukápně. Pro děti musíme logicky vyžadovat slušné základní hygienické podmínky. Z pochoptitelných důvodů také trváme na tom, abychom byli v ubytovacím zařízení jedinými hosty a děti měly k dispozici dostatečně velký venkovní prostor, kde se mohou pohybovat svobodně a bez rizika. K tomu samozřejmě přistupují naše omezené finanční možnosti. Nakonec se podařilo najít dobře vybavený a dobře fungující pension za rozumnou cenu.

K.: O peníze tedy jde i v tomto případě až v první řadě?

P.Cz.: Bohužel ano. Neustále počítání, co si ještě můžeme a co si už nemůžeme dovolit, je při přípravě i každý den tábora protivné, ale nutné. Obec k nám byla i letos šedrá a grantovými prostředky pokryla část nákladů. Ve srovnání s minulým rokem ale náklady stouply natolik, že jsme balancovali na hraně samotné uskutečnitelnosti tábora. Nestoupily jen ceny ubytování a potravin, ale hlavně výtvarného materiálu.

K.: Účastnický poplatek by ale přesto dost vysoký...

V.Cz.: Částka 3 350,- Kč, kterou zaplatili rodiče dobříchovických dětí (mimodobříchovičtí účastníci platili 3 800,- Kč, rozdíl je dán právě obecním grantem), je vysoká dejme tomu ve vztahu k některým dnešním platům. Níž se ale zkrátka jít nedá. Počítejte: čtrnáct dní ubytování, stravování, profesionální intenzivní výuky, výlety, vstupné, doprava, základní zdravotní péče, pojištění... Naprostá většina materiálu, který se pro tábor nakupuje, je materiál spotřební, tedy děti si ho odvázejí domů proměněný ve výtvarná díla.

K.: Nenašel by se další finanční zdroj, dejme tomu sponzor?

V.Cz.: Nemyslíte si, doufám, že další zdroje nehledáme? Státním programům, které podporovaly podobné aktivity, ale vyschly finanční zdroje a pro sponzory nejme nikterak zajímavý partner. Snažili jsme se získat nejen finance, ale také materiál. Můžeme posloužit příznačným citátem z letošní korespondence s možnými sponzory: "Vámi nabízená spolupráce nekoresponduje plně s našimi letošními prioritami". Sponzorů jsme ale přesto našli celou řadu. Ing. Tomáš Nosek zdarma zajistil odvoz materiálu nákladním vozem, Střední umělecká škola textilních řemesel nám bezplatně půjčila tkalcovské stavy, katedra kulturologie FF UK videopřehrávač a poskytla možnost zdarma roznožit předlohy pro kurs paličkování krajky. Řada přátel, především paní ing. Eliška Kadlecová a paní Milada Filipovská, nám přispěla vlnou, krajčářským materiálem, papíry, zdravotnickým vybavením. Hlavními sponzory byli ale především sami dospělí účastníci tábora. Jak jinak chápat vklad čtrnácti dnů dovolené (čas přípravy nepočítaje), množství pomůcek pro výtvarnou práci, výuku a provoz tábora, části výtvarného materiálu, vklad intenzivní práce atd. atd.? Každý z nás musí být navíc připraven přibrat kdykoli k učení ještě uklid záchodu, vynášení přeplněné žumpy, vaření a mytí nádobí, nakupování potravin či údržbářské práce, za něž vzal peníze někdo jiný. To není teorie, ale praxe minulých táborů. Letos se to naštěstí týkalo jen doplňování poněkud chudých stravovacích dávek. To všechno pouze za byt a stravu. Na odměny, byť symbolické, letos prostě nezbylo. To není Jamentace či výzva k obdivu (nestěžujeme si, baví nás to), jen odpověď na vaši otázku.

K.: Dovolte ještě jednu provokativní otázku: Není trochu marnotratné pořádat tábor v horském pensionu a s poměrem dětí a dospělých, který je téměř 3:1?

P.Cz.: Pobyt na horách je pro děti z našeho inverzního údolí užitečný. To, co děti učíme, se nedá dělat na louce nebo ve stanu. Nedá se to dělat ani ve velkých skupinách. Výtvarné techniky se dají učit jen individuálně. Poměr dětí a dospělých vyjadřuje kvalitu. Už při letošním poměru to znamená nejvyšší

možné nasazení. Ideální model je obsadit každý ateliér vedoucím a asistentem a mít k dispozici také specialisty na odpolední a večerní program, tedy poskytnout všem více času na přípravu.

K.: Má dnes smysl učit děti paličkovat, tkát, pracovat s keramikou hlínou či dřevem?

V.Cz.: Myslete, dejme tomu, zda má smysl učit děti tkát na rámu ve věku trysekových stavů? Když si některý z rodičů položí otázku takhle, pošle raději své dítě na jazykový tábor nebo do tenisové školy, protože "to mu k něčemu bude". My tábory pořádáme rovněž s přesvědčením, že to jejich účastníkům "k něčemu bude". Samozřejmě věříme, že někteří z našich mladých přátel jednou učiní z výtvarné tvorby svou profesi. Ale o to nejde. Nemusím snad čtenáře nudit úvahami o užitečnosti estetické a umělecké výchovy, o zanikajících řemeslech atd. atd. Stačí vidět, jak neuvěřitelně to děti baví. Vyprávět, jak vydrží uprostřed prázdnin u výtvarné práce nejen po čas pro ni v denním programu vyhrazený, ale jak často ji dávají přednost před sebateaktívnějším odpoledním a večerním programem, by stejně bez přímé zkušenosti znělo nevěrohodně.

K.: Necháme tedy stranou úzce chápanou užitečnost. Myslete, že mají staré techniky uměleckých řemesel v sobě i něco výchovného?

V.Cz.: Vydrželo mě slovo "výchovné". Uprímně řečeno, nikdy jsme se nad tím nezamýšleli tak, abychom to vepsali do jakéhosí "poslání tábora", prostě děti učíme to, co nás samotné baví a obohacuje. Ale něco na té otázce je. V tomhle neautentickém světě má přitažlivost všechno, co je autentické. Všechno, co na táboře učíme, využívá už dlouho a úspěšně arteterapie a pracovní terapie. Ale to jen na okraj. Vědím, že jádro přitažlivosti je v tom nejzákladnějším, co zrodilo řemesla a umění a konec konců člověka samotného: otiskování do světa, zmaňání hmoty, zhmoťování myšlenky. Svět, který mi je dnes dán převážně zprostředkovaně, mám najednou možnost poznávat přímo. Výrobek, který si koupím v obchodě, mohu používat, aniž bych o něm věděl víc, než potřebuji k jeho užívání. Obklopuji nás anonymní věci, nad nimiž se neptáme, "jak jsou udělány". Ty anonymní věci skládají náš svět a my se přestali ptát, "jak je udělán". Odpovědi samozřejmě mohou najít v náboženských a filosofických systémech, ale není odpovědi bez otázky. Když dokážu vlnu proměnit v kus tkaniny, beztvorou hlínu v nádobu nebo kus dřeva v podobu zvířete, namočí mi nos do "udělání světa" přímo, odpustíte-li mi tato strašlivá zjednodušení. Těch tak řečeno "výchovných" stránek je celá řada, ale ještě jedna mi připadá, právě tady a teď, velmi podstatná. Výtvarné techniky, které děti učíme, jsou školou pokory. Malbu lze ještě částečně ošidit, zvláště pokud může autor podvod schovat za slova. Staletý vývoj uměleckořemeslných technik už ale ověřil možnosti všech zkratk a ulehčení, bez elementární pokory před materiálem a technikou není výsledek ošklivý, ale žádný - forma se zhroutí zpátky v hroudu hlíny, tkanina se rozpadne, z dřevěného špaluku je jen zizvený dřevěný špalík.

K.: Pokud víme, není tábor, který každoročně pořádáte, přitažlivý jen spojením tradičních řemesel a umění, ale také svou atmosférou.

V.Cz.: Nemáme přímé zkušenosti s jiným typem tábora, ale asi je ten náš přeci jen v něčem odlišný. To, jak se pokud možno vyhýbáme slovu "dětí", svědčí o tom, že tábor stojí na partnerství. Nedokázali bychom vést tábor vojenským způsobem, kdy se základní množina dětí rozdělí na jakési jednotky a podjednotky a těm se velí. Jsme na to příliš individualističtí a příliš nedůvěřiví k formálním autoritám. Intenzivnější vztah k umění je určitým stavem ducha. Bohémství by bylo příliš pejorativní označení. Nejpodstatnější je rozmezí svobody. Kdybych řekl, že v každém respektujeme a snažíme se rozvíjet osobnost, znělo by to příliš proklamativně. Úcta k individualitě také není nejlépe. Špatně se o tom mluví...

P.Cz.: Od počátku nesnášíme přístup typu "já vím nejlíp, co je pro děti nejlepší". Snažíme se jít cestou alternativ a svobodné volby. V denním programu to znamená, že kromě základních kursů v prvním týdnu, kde se alternativní cesta nedá organizačně zvládnout, vždy nabízíme více možností. Dejme tomu

odpoledne lze pokračovat v práci v jednotlivých ateliérech, vydat se na výlet, hrát stolní tenis nebo deskové hry. Pro větší akce děláme jakýsi "průzkum trhu" prostřednictvím zápisu. Snažíme se nabízet, ne nutit.

K.: Jak na to reagují děti?

V.Cz.: Občas zatru nad dětmi, které se neustále ptají: "a to musím?", "tam musíme jít všichni?" nebo "to si opravdu můžu vybrat?". Přesněji zatru nad českým školstvím a rodiči. Myslím ale, že naprostě většinu dětí to vyhovuje. Nakonec jsou to jejich prázdniny.

K.: A dospělí?

V.Cz.: Pro ně je to obtížnější. Znamená to samozřejmě více práce. Ale nejen to. Znamená to odložit ono strašlivé české přesvědčení, že právě moje práce je nejdůležitější a ostatní ji znevažují, a smířit se s tím, že třeba několik dní připravuji zábavní program a děti se nakonec rozhodnou raději paličkovat. Možné konkurenční třenice se snažíme dusit v zárodku.

K.: Nebojíte se anarchie?

P.Cz.: Proč? Pořád hrajeme hru s jasnými pravidly. Není dovoleno všechno. Místo zákazů ale používáme spíše rámcový demí rozvrh, naplněný bohatou nabídkou programů. Díky tomu jsou děti neustále, aniž si to třeba přímo uvědomují, pod naší kontrolou.

K.: Bude o příštích prázdninách pátý ročník tábora?

P.Cz.: Všichni to chceme. Dnes ještě nevíme, v jakém rozsahu a podobě ho budeme moci uskutečnit, to záleží na příliš mnoha okolnostech, ale doufáme, že bude.

K.: Děkuje za rozhovor.

KULTURA

BLÝSKÁNÍ NA ČASY DOBŘÍCHOVICKÉ KULTURY

Psalí jsme už o základním problému dobříchovické kultury tolikrát, že budoucí historik Dobříchovic bude mít s mapováním místního kulturního života 80. a 90. let 20. století lehkou práci. Bude-li ale nahlížet Dobříchovice v širším kontextu české společnosti doby pozdně socialistické a časné kapitalistické, v mnohém mu do tohoto kontextu nebudou chtít zapadnout. V časech hlubokého spánku pod duchnou završené husákovské normalisace tu zůřil bohatý kulturní život, zdaleka se neomezující na pečlivě odpočítané rozinky na nejdělném dortu rozvinuté kultury rozvinuté socialistické společnosti. Filmový klub hrál skvělé filmy, měsíčně vycházel nezávislý místní časopis, bohatá nabídka osvětové besedy přerostla ve festivaly Dobříchovické kulturní léto... Koncerty, divadelní představení, výstavy, přednášky se střídaly v rychlém sledu. Mnohotvárnost nebyla dána osvěcivým centrálním řízením, ale pluralitou. Když za řízenou socialistickou kulturou začínaly klíče, Dobříchovice málem sklouzly do nejtypičtějšího dobového modelu. Ztrátu tradičního prostoru Pod vinicí ale vyrovnala svépomocná oprava části statku čp. 26. Osvětová beseda získala spoluhráče v nově ustaveném občanském sdružení Společnost Dobříchovice, které učilo rozvoj místní kultury jedním ze svých hlavních úkolů. Nadějeplný zlatý věk ale neměl dlouhého trvání, po další ztrátě prostoru nastal věk nuceného živoření. Statek čp. 26 tiše chátrá, místní kino bylo srovnáno se zemí...

Dobřichovický kulturní život, zbavený řady svých položek, ale přesto nespěl ke svému zániku.

Jeho dnešní obraz je jednoduchý a velmi poznamenaný nedostatkem prostoru. Pro budoucího historika se opět nepředěje s obzorem typickým, jež vyznačuje spíše ze socialismu zděděný pustý kulturní dům, nanejvýše občas oživený diskotékou, a neochota obecních správců financovat neúspěšnou kulturu, jejíž potenciální publikum stejně dává přednost vydělávání peněz a programové nabídce televize Nova. Vzato od konce, dobřichovická kultura má své publikum, obecní správcové jsou jí nakloněni a peníze přidělují spravedlivě prostřednictvím grantového systému, jen důstojný prostor chybí. Nuceně omezení neznamená chudobu ani stagnaci. Pohyb je neustálý a nemůže-li směřovat do šířky, zůstává mu ještě hloubka. Zásadou úzkého týmu organizátorů ze Společnosti Dobřichovice, díky pochopení duchovní správy a díky finanční pomoci obce se dnes Dobřichovice mohou chlubit zcela unikátní koncertní nabídkou, jež je permanentní přehlídkou absolutní interpretační špičky. Odehrává se v karlickém kostele sv. Martina a Prokopa, tedy historicky vzato sice doma, ale, vzato administrativně, v sousední obci. Prostor krásný a akusticky mimořádně příznivý, dramaturgie si ale logicky přizpůsobují. Je to sice můj šálek kávy, přirozeně to ale nemusí být šálek kávy každého z vás.

Kultura samozřejmě také není jen to, co pod ní v běžném užším významu slova chápeme, tedy koncerty, výstavy, divadelní představení atd. (příčemž s výjimkou první položky jsme se museli naučit v Dobřichovicích posledních let ty ostatní až na konec onoho "atd." krátce řečeno: Dobřichovice citelně postrádají univerzální sál a menší prostory pro veškerý kulturní a společenský život a mimoškolní vzdělávání. Neztrácím víru, že v budoucnosti dojde k řešení velkovysové investice obce. Žijeme ale přítomnosti a na budoucnost není čas čekat. Pro dobřichovickou kulturu charakteristická pluralita znamená také pro dvě poslední desetiletí, která jsme stručně sledovali, plodnou kombinaci iniciativ obecních a soukromých. A právě odtud se blýská na časy dobřichovické kultury.

Zchátralé křídlo bývalého křivonického statku, přilehlé k ulici Za mlýnem, prochází v těchto dnech citlivou rekonstrukcí. Financuje ji společnost Diman, s. r. o., zastupovaná zplnomocněným zástupcem ing. Danielem Havlíkem, která má toto křídlo pronajato od současného vlastníka statku, UVD Dobřichovice. Rekonstrukce není typickou dnešní investicí, směřovanou na rychlý zisk z pronájmu komerčních ploch. Současné úvahy a jednání směřují k co nejvýhodnějšímu využití ve smyslu co nejvýhodnějšího pro Dobřichovice, i když samozřejmě tak, aby nájem nebo výnosy z provozu kryly alespoň režijní náklady, spojené s provozem a investicí. Obecní rada jedná se společností Diman o pronájmu tří místností, který umožní od počátku listopadu rozšířit činnost osvětové besedy. 31. října 1998 získá dobřichovická veřejnost i další prostor: v průčelí části rekonstruovaného křídla vzniká křídlo univerzální sál s kapacitou přibližně 100 míst, který bude možno pronajmout pro nejrůznější typy kulturních, společenských i komerčních akcí. Program slavnostního otevření sálu, který bude pojmenován po některé z významných osobností, spjatých s Dobřichovicemi, přinášíme na s. 5 a 6 tohoto čísla. Konečně blýskání na časy dobřichovické kultury...

-ZV-

PRŮBĚŽNÁ ZPRÁVA O HUDBĚ KARLICKÉ - HNED O NĚKOLIKA DĚJSTVÍCH

V minulém čísle jsme věnovali pozornost dvěma zajímavým koncertům, které uspořádala Společnost

Dobřichovice částečně s podporou obecního grantu v karlickém kostele sv. Martina a Prokopa, o koncertu *Českých madrigalistů* k výročí znovuvyvěšení barokní plastiky sv. Jana Nepomuckého a vystoupení ženské chorální školy *Cantio feminea*.

Nekonečný koncertní příběh v karlickém kostele ovšem pokračoval dalšími dějstvími:

Dějství první aneb o flétnách:

Pátek 3. 7., koncert s názvem *Flétnové sonáty*, účinkovali Tereza Pavelková - zobcové flétny, kytara, Veronika Hyková - zobcové flétny, příčná flétna, Michael Verner - zobcová flétna, fagot, František Běhounek - kytary.

V programu zazněly sonáty autorů raného i vrcholného baroka a klasicismu, jmenovitě nám stále (žel) málo známého, leč nesmírně zajímavého Salomone Rosiho, dále Archangela Corelliho, Bohumíra Fingera, Antonia Vivaldiho, Pietra Locatelliho, Johanna Heinricha Schmelzera, Jana Křitele Vaňhala. K tomu přibyla ještě posluchačsky skutečně vděčná *Suíta* ve *starém slohu* současné autorky Jany Obrovské. Stylové rozptýlení i technická náročnost skladeb postavily před interprety velmi těžký úkol. Zhostili se ho ovšem s grácií i technickou brilancí. Dlužno také dodat, že šlo o repertoár, jehož interpretaci se intenzivně věnují již delší dobu a navíc že v této sestavě došlo ke šťastnému setkání výborných muzikantů, kteří spolu evidentně rádi spolupracují. Bylo to na výsledek vidět, vlastně především slyšet. I tentokrát zněla v karlickém kostele krásná a čistá hudba v zajímavých úpravách a v provedení, které publikum po zásluze ocenilo větším a dlouhým potleskem. Není to jistě fair, ale přesto je, tuším, vhodné vyzdvihnout výkon obou mladých flétníků, Terezy Pavelkové a Veroniky Hykové. Kromě technické zralosti bylo totiž z jejich hry možno jasně vyrozumět i to, jak přemýšlejí o hudbě, kterou interpretují. O dámách přirozeně nejdříve, ovšem i zbylí členové kvarteta, fagotista a flétnista M. Verner a kytarista F. Běhounek, dostali plně své pověsti vynikajících muzikantů. Jak umějí svou hudbou rozdávat radost, dokázali ostatně již mnohokrát a patří jim za to znovu dík F. Běhounkovi stejně tak za cenné průvodní slovo, jímž představil jednotlivé skladby i životní příběhy autorů často našemu publiku nepřilíh známých.

Dějství druhé aneb o moravských inspiracích:

Neděle 5. 7. 1998, koncert s názvem *Adam a Eva* s podtitulem Moravské inspirace, tedy balady ze sbírky Františka Sušila v podání mezzosopranistky a tentokrát i hráčky na barokní violu Jany Lewitové a Vladimíra Mertý, jenž si pro tento program kromě svého hlasu zvolil renesanční loutnu, theorbu a flétnu. Pořádání se tentokrát ujala Společnost Dobřichovice s grantovou podporou obce Dobřichovice.

František Sušil svoji sbírku *Moravské národní písně* postupně vydával a doplňoval po celou 1. polovinu minulého století. Stala se od té doby doslova legendou a opravdovou studnicí inspirace mnoha umělců. V paměti mnohých jistě znějí zpracování moravských písní tak, jak je pojal J. Huřka se svými spolupracovníky a spoluhráči Š. Rakem a R. Hladíkem a publikem v době před svou emigrací. Snad trochu i proto, jistě však zejména díky oběma interpretům, toto téma přivedlo také do karlického kostela nebyvalý počet posluchačů.

Jana Lewitová s Vladimírem Mertou již spolupracuje delší dobu. V jejich případě došlo k unikátní, leč nesmírně přínosné spolupráci školené a renomované pěvkyně a specialistky na interpretaci renesanční

a rané barokní hudbu a kreativního, přemýšlivého folkového hudebníka, ale zároveň i vynikajícího znalce židovských a chasidských zpěvů i moravského, romského a jiného folklorního materiálu (jenž ostatně své zkušenosti i svoji vizi skutečné žijící kultury s nečekaným úspěchem předává již delší dobu posluchačům oboru kulturologie na Filosofické fakultě Karlovy university). Výsledky této spolupráce ukazují zcela jednoznačně hloubku jejich vzájemné inspirace. Jejich společné hraní začalo při práci nad písněmi Sefardů. Tomuto tématu také věnovali mnoho koncertů v nejrůznějších prostředích (od koncertních sálů přes rockové kluby po zpívání pod širým nebem). CD nazvané *Sefardské inspirace*, které vydali v závěru loňského roku, bylo objevenou fixací dlouhodobé a velice tvůrčí práce s nesmírně působivým a zajímavým materiálem. Moravským baladám se systematicky začali věnovat také již v minulém roce a jednotlivé písně občas zazněly v závěrečných koncertech. Rodil se tak zvolna nový ucelený program. S oběma tematickými celky absolvovali oba umělci letos na jaře také velice úspěšný zájezd do Francie. (Rozhovor s Janou Lewitovou o tomto zájezdu i o jejím uměleckém setkání s V. Mertou přineslo Kukátko 2/98).

Karlický koncert dostal zcela v logice věci podtitul Moravské inspirace, stejně jako právě dokončované CD s tímto repertoárem. Vypovídá o tom, jak interpreti s materiálem pracují, jak se jej snaží uchopit a posléze předat jeho poselství lidem žijícím v této podivné a zmatené době. Je nesmírně těžkým úkolem psát o koncertu, jenž se podle svědectví mnoha účastníků stal jedním z největších zážitků v celé novodobé historii karlických hudebních podniků. Snad nejlepší pro papír, jenž tak jako tak nepojme hudbu, by bylo prostě vypsat texty balad a písní, které na koncertě zazněly, (pokud by cílem této zprávy bylo alespoň přiblížit těm, kdo nebyli účastníky, tak mimořádný prožitek). Možné to samozřejmě není, pak tedy jen stručná informace: repertoár, který interpreti představili, obsahl snad vše podstatné, co člověka na jeho životní pouti potkalo či potká, počínaje příběhem stvoření a vyhnání z ráje (*Adam a Eva*), vztahem dětí k rodičům (*Král na vojnu zavola*) až po rozhovor se smrtí, jež žádá splatit dluh smrtelného těla (*Idé sedláč do pole*). Také láska ho na této pouti potká, potrápí (*Na koštěti jedl*) a osudově zabolí (*Oře šohaj, oře*). Zvláštní kapitolou by byla skvostná summa lidského života, vypovídající s fascinujícím nadhledem prostě o tom, co jest člověku prožit, tak, jako když antický učence, středověký mnich či vesnický písmák řádek po řádku sepisují zprávu o bytí na této zemi (*Život lidský s incipitem: Když jsem já byl mladá, bylo mně dvacet let, býval mně po vůli, býval mně celý svět*). V té souvislosti je rovněž třeba zmínit i tragický příběh dvou milenců, ostatně týž, jako příběh antických Pýrama a Thisbé či Romea a Julie (*Smlóvali se dva, smlóvali, by přeč vandrovat*).

Nejen z materiálu Sušilovy sbírky byl koncert sestaven. Zazněla také jedna z nejstarších českých lyrických písní *Otep myrhy*, zapsaná v r. 1410, vzniklá však mnohem dříve. Jana Lewitová ji interpretovala s vlastním doprovodem barokní violy a s pokornou účastí Mertovy loutny s takovou silou a přesvědčivostí, že se náhle zdálo jako by se čas zastavil.

Pozoruhodným posunem v dosavadní spolupráci je společný zpěv obou interpretů. Logicky se totiž vztah zpěvačky a doprovazeče v jejích případech musel změnit ve vztah dvou pěveckých partnerů, zvláště když řada písní svou dialogickou formou a vlastně konfrontací ženského a mužského principu k tomu přímo vybízí. V setkání tak výrazných individualit zní místy drsně, nepřipraveného snad i zaskočí neobvyklým pojetím, dokáže však odhalit překvapivé významy dosud skryté, nečekanou pravdu a krásu. A hlavně: zní přesvědčivě, opravdově a - nikoliv mimochodem - pokorně. Nutno prostě slyšet.

Na závěr ještě poděkování: v tomto případě patří zejména p. J. Kauckému za všestrannou pomoc a zejména pak p. B. Kauckému za laskavé přijetí netradiční role custoda.

Dějství třetí aneb o lidských hlasech.

V rámci letošního cyklu koncertů komorní hudby, který pořádá Společnost Dobřichovice, zavítal do karlického kostela sv. Martina a Prokopa v sobotu 15. srpna jeden z našich nejvýznamnějších souborů zabývajících se barokní hudbou, soubor *Les voix humanines* (Lidské hlasy), přesněji dva jeho kmenové a zároveň zakládající členové, gambista Petr Wagner a hráč na theorbu Jan Krejča. Oba interpreti jsou publiku karlických koncertů dobře známi z minulých let, jak ze sólových vystoupení, tak z vystoupení s jinými soubory, jež se zde představily. Patří k těm, které můžeme slyšet snad na každém koncertě či nahrávce této hudby. Nahrávky jsou krásné. Živý kontakt s umělci a ve společenství spřízněných duší má ovšem své neopakovatelné kouzlo. Navíc v prostředí tak umělecky inspirujícím, jakým je karlický kostel.

Soubor *Les voix humanines* je v našem hudebním kontextu pozoruhodný i výběrem repertoáru. Systematicky se totiž věnuje hudbě francouzského baroka (především době vlády "krále slunce" Ludvíka XIV.), u nás mnohem méně hrané než hudba jiných oblastí. Protože navíc P. Wagner i J. Krejča jsou virtuosními hráči na své (vpravdě královské) nástroje, rozhodli se představit publiku tematicky sevržený a skvěle sestavený program ze skladeb autorů a mistrů zlatého období violy da gamba a theorby (tedy 2. pol. 17. a 1. pol. 18. stol.). M. de Sainte Colombe, Marina Maraise (podle jehož skladby pro gambu se ostatně soubor jmenuje), François Couperin, Antoine Forqueray a Roberta de Visée. A to v jakémsi dvojrecitu a ve vzácné symbiose, v níž není rozdílu mezi rolí, oba jsou protagonisty. Na rozdíl od loňského koncertu, kdy publiku nabídli technicky až k neuvěření virtuosní skladby téhož období, zaměřili se tentokrát na náročné introvertní skladby spíše mystického a melancholického typu, takže posluchači byli svědky ojedinělého meditativně laděného podvěra, plného silných kontrastů, afektů i technické brilance, jenž přinesl hudbu, která vyžaduje sice zvláštní a po výřce intenzivní osobní a niterný přístup, jež však (vpuštěna do srdce) nenechá chladným žánrem z téch, kteří přijmou účast na takové slavnosti. K hudbě, interpretům a posluchačům přidružil se navíc jako další článek pouta či magického řetězu akustický prostor karlického kostela, s nímž Krejča i Wagner dokázali aktuálně spolupracovat způsobem málokdy vidaným. I stalo se nečekané. Duši i ucho posluchače, zvyklého na většinou expresivní, často hlučnou až agresivní hudbu, jež se někdy stává spíše kulisou světa, dostalo se náhle čehosi, co počítá s nejvyšším stupněm koncentrace, s hlubokým vnímáním a prožitím rozlišení citů všeho řádu od nejmenší něhy a pokory po vybuchující vášni lásky i nenávisti, od nehlubšího smutku po zářivé výšiny radosti. Ne všichni byli schopni tento doslova náraz krásy a opravdovosti vášni všeho druhu unést a rychle vstřebat. Bouřlivý ohlas publika dožadujícího se přídatku však byl svědectvím, že jsme schopni vnímat poselství takové hudby. Budiz to i výpovědi o stavu naší duše.

Dějství čtvrté aneb návrat souboru Ritorrello do Karlika.

Dalším souborem, který se v rámci zmíněného koncertního cyklu komorní hudby pořádaného Společností Dobřichovice v karlickém kostele představil, byl v poslední prázdninovou sobotu 29. 8. soubor *Ritorrello*, vedený zpěvákem, musikologem a všestranným hudebníkem, hráčem na varhany, cink a řadu jiných dobových nástrojů, Michaelem Pospíšilem, ostatně jednou z nejvýraznějších evropských osobností v oblasti interpretace hudby období baroka. Spolu s ním se představili loutníci Miloslav Študent a Tomáš Najbort a také sopránistka Magdalena Pospíšilová. Soubor, složený takto z hudebníků, kteří tvoří u nás absolutní špičku, je znám dlouholetým úsilím o zpřístupnění dosud takřka neznámých a přitom nesmírně zajímavých a krásných děl

mistrů zejména 17. stol. Jeho členy je možno slyšet na mnoha koncertech doma i v zahraničí a také na dlouhé řadě nahrávek. Mnozí z pravidelných návštěvníků karlických koncertů si jistě vybaví jeho nezapomenutelné provedení Michnovy Loutny české v květnu 1996, které bylo dovršeno působivým CD a v letošním roce i skvostnou notovou edicí, připravenou právě M. Pospíšilem.

Pro karlický koncert, nazvaný Psalmi Davidici & Canticum Salomonis (Davidovy žalmy a Píseň Šalamounova) si soubor připravil zpracování žalmových textů a Píseň písní z pera různých autorů tvořících v 17. století, zejména v jeho 1. polovině. Publikum tak mělo vskutku ojedinělou příležitost uslyšet jinak nepříliš často prováděné skladby Claudia Monteverdiho, Johna Dowlanda, Giovanni Paola Cimy, Johna Johnsona, Alessandra Grandiho, Andrease Hammerschida, Christopha Bernharda či Václava Matěje Šteyera aj. V provedení špičkových hudebníků, se zasvěceným komentářem a citlivým přelumočením velice závažných textů. Jeho pozornost také právem upoutaly nádherné kopie historických nástrojů, loutny, arcioloutny, theorby, cinku a zejména pak skvostná replika varhanního positivu z dílny pražského varhannáře Daniela Příba. V karlickém kostele se tedy opět konal svátek poctivé, hluboké a pokorné hudby. To se zde ostatně už stalo pravidlem.

Dějství páté aneb La Follia není jenom starý a v minulosti velmi oblíbený španělský tanec.

Je to také název komorního souboru, který vystoupil na pozvání Společnosti Dobřichovice v karlickém kostele v sobotu 13. září.

Členové tohoto souboru (M. Neumannová - zobcové flétny, barokní hoboj, M. Vlčinský - zobcové flétny, L. Chvátilová - cembalo, varhany, K. Štolová - soprán, P. Vasovičová - viola da gamba, barokní violoncello) se zabývají studiem a interpretací staré hudby většinou v rámci odborného studia či pedagogického působení v Ústavu pro hudební vědu FF UK v Praze. Soubor se již několikrát představil veřejnosti v Praze i v okolí, jednotliví členové však také vystupují v zahraničí jako sólisté nebo v rámci jiných souborů. Ačkoli se vesměs jedná o velice mladé musikanty, všichni mají za sebou již bohatou koncertní činnost i účast na řadě interpretačních kursů vedených významnými osobnostmi v tuzemsku i v zahraničí.

Pro karlické publikum si připravili velice atraktivní, vyvážený a dramaturgicky nesmírně inspirativně vystavěný program, který nazvali *Gradus ad Parnassum* podle proslulého teoretického pedagogického díla jednoho z klíčových autorů večera, Johanna Josepha Fuxe (1660-1741), učitele řady vynikajících skladatelských osobností, m.j. také Jana Dismase Zelenky. Program sestával z děl autorů raného i vrcholného baroka, kromě již zmíněného J. J. Fuxe zazněla hudba Jacoba van Eycka, Georga Philippa Telemanna, Johanna Christiana Schickhardta, Dietricha Buxtehudeho a Johanna Sebastian Bacha. Ve vzácné vyváženosti to byla díla instrumentální i vokální. V Telemannově kantátě Hemmet den Eifer, verbanmet die Rache i v sólové kantátě D. Buxtehudeho Jubilate Domino pro soprán, zobcovou flétnu a basso continuo i ve známé a působivé arii Schafte können sicher weiden J.S. Bacha na sebe upozornila talentovaná sopranistka Kateřina Štolová. Ovšem i ostatní čtyři musikanti nezástali pozadu a potěšili publikum vynikajícím výkonem. Ostatně právě oni se nenápadně, pouze plí, musikantskou poctivostí a pokorou řadí k naší absolutní špičce. Jistě to potvrdí i jejich další koncerty. Nezbyvá než doufat, že se do Karlicka brzy vrátí.

Dějství šesté aneb o Machautovi i o literátských bratrstvech.

Vokální sdružení *FRATERNITAS LITTERATORVM* (Literátské bratrstvo) se ustavilo v letošním

roce z členů renomovaného souboru Schola gregoriana Pragensis. Svým názvem se hlásí k unikátním laickým společenstvím vzdělanců a milovníků hudby, která působila většinou při městských chrámech v našich zemích v 15. - 17. století. Pěstovali především vícehlasý zpěv ve velice komorním obsazení. To je také jeden z hlavních důvodů, proč se skupina excelentních choralistů ze souboru známého prakticky ve většině zemí Evropy rozhodla pro pokus tak říkaje „tkát na dalším stavu“. Běžně vystupují v pěti: Hasan El-Dunia, Ondřej Maňour, Stanislav Předota, Marián Krejčík a Radim Vondráček. V Karlicku se v sobotu 26. září museli zásahem „vis maior“ obejít bez pomoci Radima Vondráčka (pamětníci si jistě dobře vzpomínají na jeho počáteční pravidelnou spolupráci se souborem Ludus musicus), což znamenalo nutné určité změny v interpretaci i v programu, přesto však jejich vystoupení nadchlo dorazivších cca 70 posluchačů.

Program koncertu nazvaného Riches d'amour byl rozdělen na dvě části. V první se soubor věnoval dvorské lyrice největšího mistra francouzské hudební scény 14. stol. Guillaume de Machaut. Představil u nás ne zrovna často prováděnou hudbu a žánry, které znamenaly výrazné novum v hudbě 14. století (virelai, ballade, rondeau). Hudbu nesmírně působivou, zpěvnou, s virtuózně vedenými a zdobnými vrchními hlasy. Trio Hasan El-Dunia, S. Předota a Marián Krejčík tuto nesmírně obtížnou hudbu provedlo s ohromující jistotou, šarmem a přesvědčivostí.

Ve druhé polovině koncertu představil soubor polyfonní skladby, vybrané z českých kancionálů 15. a 16. století. K posluchačům díky hledáckému a badatelskému úsilí členů souboru a především budějovického musikologa a předního evropského znalce materiálu 15. a 16. stol. dr. Martina Horyny opět promluvívaly poklady naší hudební kultury, vybrané z cenných pramenů (např. kodex Speciálník, t.zv. královéhradecký, Franušův kancionál i kancionály Chlumecký a Vodňanský). Opět šlo o hudbu „novou“, přesnější snad řečeno o výraz nové religiozity v době pronikání idejí renesance do zaalpských zemí a jejich střetávání s typickým jevem tohoto prostoru, s reformací. Tato hudba se vědomě odlišovala od hudby středověké respektováním jiného estetického ideálu, jinou kompoziční technikou a novými žánry (za všechny lze jmenovat snad nejtypičtější projev - duchovní píseň - cantio). Karlické publikum mělo tak unikátní příležitost slyšet např. skladby výrazné osobnosti 2. poloviny 15. stol., polského autora Petra Wilhelmi de Grudencz, jenž působil na pražské universitě za vlády Vladislava Jagellonského, jednoho z průkopníků t.zv. nizozemského stylu.

Fraternitas litteratorum je sdružením jež je tvořeno zkušenými zpěváky s velmi dobrým hlasovým vybavením, kteří jsou schopni zastat sólové partie i citlivě přispět k vyváženému vyznění části sborových. Jejich koncert byl proto zážitkem, na který publikum dlouho nezapomene. Zejména pak na výkony tenoristů Hasana El-Dunii a Stanislava Předoty, kteří doslova excelovali a v nesmírně obtížných partiích zpívali s naprostou technikou i intonační jistotou, jakoby vlastně o nic nešlo. I karlický kostel znovu prokázal, jak cenným je prostorem pro tento druh hudby. Jak duchovně, tak akusticky. Na naší hudební scéně se zrodil soubor, který díky neuvěřitelně vybranému repertoáru a vynikajícím interpretačním schopnostem bude jistě patřit brzy k absolutní špičce. Přirozeně nejen v tuzemsku. Tam už se do ní ostatně po karlickém koncertu zařadil.

(Pozn.: Uvedený text je pozměňován a podstatně doplněnou verzí článků psaných přibližně pro časové relevantní čísla Našich novin.)

Na zimní cestě

Na cestě v zimě
nevolá o pomoc nikdo
ani když vejde noc.

Na cestě v zimě
netruchli stromy
pro své letní hříchy,
Na zimní cestě
se usadila ctnost.

Proč svaté ruce
černých kerů nehladí
na dobrou noc.

Na cestě v zimě
usíná paní
v tisících sukničích skloneň.
Jaká jsou asi
pod tmavou spleť
kolena?

Na cestě v zimě
usíná dáma
s rameny sevřenými,
jakoby tisknout něco měla
a hledala to ve svém snění.
Do obětí vloudilo se
teplomilné ostružiny.

Spící malva v zimní ctnosti,
pár strak leskem nemocných.
Tisíc sukni vyhrnutých
divné nohy, padlý snůh.

Chladné stříbro v černé kšci
rozplývá se v zobáčích.
I pod víčky zvednutými
civí střechy.

Na cestě v zimě
nevolá o pomoc nikdo
ani když vejde noc.
Na cestě v zimě
netruchli stromy
pro své letní hříchy.
Na zimní cestě
se usadila ctnost.

Proč svaté ruce černých kerů
nehladí na dobrou noc?

Z dnes prázdného již rámu
hledím na bílá záda
svých krásných divčích dam.
Jak tiše plivají mi
zamčená slova do záclony.
Rozloučení.
Kohosi sleduji.

Kdo zabloudiv dnes odchází.
Opouštěnost sama
na schůdkách do postele snící.
Vím jakou zaujal je lživou vzácností.
A pak už neviděl.

Ze skel svých divčích dam
na krku, po tvářích
čtu změněné toulky.
Ony mě opustily.
Stále mě opouští.

Za jedním stromem
umřela naděje.
Vzbudily se v očích
stíny druhé strany.
Bosé světlé nohy
teskně zhasíná
za větvemi.

Kde mysl opustila cesta
již oči postrádají?
Kůra pod nehty
rozcuchané šaty
objímají kmény
ve vonných záhybech.

Cesta zapomnění
zapomněna byla
S jehličím ve rtech
spi vlasy v kořenech.

Mé dávné milenky
Mé dávné milenky
zbloudilé ve svých citech
zavřené v prázdných zrcadlech
stavíte před sebe
překrásné květiny
a namlouváte si,
že jste to vy
v slunečních pokojích.

Marcela Štédrová

Jak jsme odbíjeli U rozvědčíka

"Na tom krásném potoce se kdysi usídlil bezvadný chlap, Jarka Franěk, se svou ženou. Býval rozvědčíkem v Indočině, v Anamu. A když se vrátil, tak tu na rozcestí šedivých silnic pod Nezabudicemi postavil dřevěný stánek s pivem, rumem a žlutou limonádou a nazval jej Anam. Natřel ho na hnědo a o kus dál na potoce postavil zděnou restauraci U rozvědčíka. Celý život zůstal srdcem rozvědčíkem, až mu Němci to srdce zabili za války ve věznici Plötzensee."

Rádky, které jste právě dočetli, napsal Ota Pavel, a já je tady cituji jen proto, abyste věděli, že jsme nehráli volejbal u hospody jen tak ledajaké. A když se to tak vezme, tak ani ten volejbal nebyl ledajaký, neboť turnaje se mohla zúčastnit jen družstva složená ze tří žen a jednoho muže, který nebyl registrovaným hráčem; hrálo se přes pánskou síť na mírně zkráceném hřišti, každé utkání jenom na jeden set bez ztrát, to aby se všechny zápasy stačily sehrát, neboť pro dvanáct družstev rozlosovovaných do čtyř skupin po třech byla k dispozici jen dvě hřiště. V propozicích turnaje bylo napsáno, že nejde o to zvítězit za každou cenu ale pobavit se, zaspotovat si a - to už tam nebylo - v nádherném prostředí u kraje tesa na břehu Berounky prožít slunný sprnový den a pustit z hlavy starosti všeho druhu. A skoro doopravdy to tak bylo - všichni sice vyhrát chtěli, ale po prohraném utkání se neodvolávali trenéři, nerozpouštěli se realizační tým, nehledal se nový psycholog a nikomu se nesnižily prémie. Slunce svítilo stejně pro vítěze i poražené, oběma stejně šuměla řeka, hrála hudba a voněly opekané párky.

Naše družstvo hrálo ve složení Ivana, Máša a Zdena, které střídavě doplňovali Luboš, Ota a já. Další účastník naší výpravy byla Věra, ale ta, když všechno viděla, odmítla nastoupit a spokojila se s rolí pozorovatele okolí. Důležitou roli hrál během turnaje i jezevčík Filipek, který se sice na odbíjení nijak nepodílel, ale zato temně vrčel ne nepřátelské soky nejen čtyřnohé. Ke všeobecnému - zejména však našemu - překvapení jsme ve své skupině zvítězili a postoupili do čtyřčlenného finále, kde jsme dvě družstva porazili a s jedním jsme prohráli, samozřejmě nezasloužené, neboť jsme byli ve všech směrech lepší. Celkově jsme se tedy ve 3. ročníku turnaje BEROUNKA CUP umístili na druhém místě a dostali jsme trička a dárkový koš. A i když jsem se snažil, seč jsem byl, tak za Miss turnaje zvolili někoho úplně jiného, ale Ivana získala něco ještě lepšího, neboť byla vyhlášena nejsympatičtější hráčkou turnaje.

Naše družstvo nastoupilo do turnaje stejně jako loni pod názvem "Tři Dobi", který vyjadřoval, že jeho jádrem jsou tři dobřichovické hráčky. Během turnaje se mi podařilo přesvědčit pořadatele, že toto označení vzniklo nedopatřením a že má správně znít "Tři dogy", pod tímto názvem jsme také uvedení ve výsledkové listině.

A cestou domů a hlavně v hospodě U štiky jsme naše turnajové vystoupení zhodnotili jako vysoce úspěšné a řekli jsme si, že příští rok určitě zvítězíme, a to za každou cenu, ať si pořadatelé v propozicích píšou, co chtějí.

HgS

První volejbalová liga na obzoru

Jak už jistě víte z Informačního listu, začíná v říjnu první volejbalová liga, kterou poprvé ve své dlouholeté historii bude hrát i družstvo mužů Sokola Dobřichovice. V následujícím přehledu domácích utkání je proti témuž přehledu ve zmiňném Listu jediná změna - místo Předklášteří, které bude účinkovat v extralize,

bude v první lize hrát družstvo EGE České Budějovice. V první polovině soutěže sraží naši na domácí půdě tato utkání:

16.10., pátek - PERŠTEJN	17.10., sobota - MATFYZ PRAHA
30.10., pátek - TÁBOR	
6.11., pátek - STONAVA	7.11., sobota - STARÉ MĚSTO
13.11., pátek - Č.BUDĚJOVICE	14.11., sobota - POŠTORŇA
27.11., pátek - Č.TŘEBOVÁ	28.11., sobota - BENÁTKY n.J.

(Páteční utkání začínají v 18.00 hod., sobotní v 17.00 hod.)

Přijďte se podívat a přijďte včas - velký sál sokolovny bude zcela jistě nabitý!

HgS

ZPRÁVY Z ODDÍLU KOPANÉ SOKOLA DOBŘICHOVICE

Tabulky mistrovských soutěží ročníku 1998 - 1999:

A mužstvo - III. třída - oddělení A						
1. Průhonice	6	5	0	1	21: 7	15
2. Libeň	6	4	2	0	17: 8	14
3. Bojanovice	6	4	1	1	12: 7	13
4. Všenory	6	3	2	1	18:12	11
5. D. Jirčany	6	3	2	1	11: 7	11
6. Dobřichovice A	6	3	1	2	13: 5	10
7. Hradištko B	6	3	0	3	12:16	9
8. Jesenice B	6	3	0	3	14:23	9
9. Jilové B	6	2	1	3	10:11	7
10. D. Břežany	6	2	1	3	9:10	7
11. Davle	6	1	2	3	12:10	5
12. Štěchovice B	6	1	1	4	8:13	4
13. Slapy	6	1	1	4	13:19	4
14. Karlík	6	0	0	6	5:27	0

Dosavadní zápasy:

Dobřichovice - Štěchovice B	2:0
Dobřichovice - Všenory	4:0
Hradištko - Dobřichovice	2:1
Dobřichovice - Libeň	1:1
D. Jirčany - Dobřichovice	1:0
Dobřichovice - Jesenice B	5:1

B mužstvo - IV. třída - oddělení B

1. Lišnice	6	5	1	0	21:0	16
2. Měchenice B	6	5	0	1	26:1	15
3. Průhonice B	6	4	1	1	17:95	13
4. Čisovice B	6	4	1	1	14:11	13
5. Hvozdnice B	6	3	2	1	21: 9	11
6. Kazín B	6	3	0	3	9:16	9
7. Všenory B	6	2	1	3	9:22	7
8. Černošice B	6	2	0	4	10:15	6
9. Řevnice B	6	1	2	3	4: 9	5
10. Klíneč	6	1	1	4	12:15	4
11. Dobřichovice B	6	1	1	4	3:20	4
12. Jílovště	6	0	0	6	6:13	0

Žáci

jsou i přes odchod několika hráčů do dorostu zatím na prvním místě své soutěže.
Po prvních třech mistrovských zápasech mají 9 bodů a skóre 18:0.

Činnost také zahájila příprava pro šesti až osmi leté chlapece.
Soutěž se hraje turnajovým způsobem a naši malí hrají s chutí.

Miloslav Omáčka,
sekretář oddílu kopané

INZERCE

Společnost Diman s.r.o.

hledá

pracovníka pro úklid a dozor při výstavách a podobných akcích
v nových prostorách čp. 3 v Dobřichovicích.

Vhodné pro ženu na mateřské dovolené, předpokládané odměňování hodinovou sazbou
(případně úklid úkolovou odměnou), rozsah hodin dle dohody a dle jednotlivých akcí.
Informace na tel. 991 10 31, event. 991 20 50 – Ing. Magda Havlíková.

[30]

KUKÁTKO 3/98

Vážení obchodní přátelé

Naše firma se sídlem v Černošicích, U vodárny 1450 v bývalém objektu zahrádknictví zreorganizovala svou činnost v oblasti podnikání, a tím si Vám dovoluje nabídnout tyto služby.

PNEUSERVIS

tel.: 02/64 35 124, 64 35 125

NÁKLADNÍCH VOZIDEL

opravy pneumatik do 43"

lepení duší

prodej pneumatik:

Pirelli, Goodyear, Michelin

Barum, Matador atd.

protaktory

prodej duší

plechové ráfky

OSOBNÍCH VOZIDEL

Opravy pneumatik a duší,

vyvažování kol

prodej pneumatik osobních

a dodávkových:

Pirelli, Goodyear, Michelin

Sava, Barum Matador

prodej elektronových kol

plechových ráfků a protektorů

Výkup akumulátorů, likvidace ojetých pneumatik.

PRODEJ AUTOPŘÍSLUŠENSTVÍ

tel.: 02/64 35 124, 64 35 125

motorové, hydraulické a převodové oleje CASTROL a PARAMO

akumulátory všech velikostí VARTA a BOSCH - včetně servisu

olejové a vzduchové filtry osobních a nákladních vozidel

brzdové a spojkové obložení, nové i repasované fy FERODO

mazací tuky, mycí pasty na ruce, autokosmetika

drobné doplňky vozidel, stěrače, klinové a rozvodové řemeny

Co nemáme, zajistíme v krátkém dodacím termínu.

VÝMĚNA MOTOROVÝCH A PŘEVODOVÝCH OLEJŮ

tel.: 02/64 35 124, 64 35 125

na počkání i objednání

olejové filtry všech druhů

Sazka a sportka do poslední chvíle systémem ON-LINE

Prodej a výměna propan-butanových lahví

PRODEJ MOTOROVÉ NAFTY

tel.: 02/64 35 124

letní a zimní nafta

SKLÁDKA a PÍSKOVNA KOSŮR

tel.: 02/579 117 32

Provozovna, která se nachází mezi obcí Radotín - Praha 5 a Třebotovem,

nabízí za hotové i na fakturu:

skládkování INERTNÍHO MATERIÁLU:

výkopová zemina, hlšina a kamenivo, keramický odpad, beton, odpad z výroby st. hmot,

odpadní sklo, odpadní šamot

kopaný písek: zásypový

Vše za velmi výhodné ceny, které lze dle množství materiálu upravit.

META Servis s.r.o.

U vodárny 1450

252 28 Černošice

Tel.: 02/64 34 376

02/64 34 393

[31]

KUKÁTKO 3/98